

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Wro	10
Planschade	11
Bijstand	13
Volksverzekeringen	15
Sociale zekerheid overig	15
TOZO, NOW, TOFA	15
Bestuursrecht overig	17
Wet openbaarheid van bestuur	17
Wet openbare manifestaties	17
Wet op de rechtsbijstand	20
Vreemdelingenrecht	21
Regulier	21
Opvang	22
Richtlijnen en verordeningen	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 898

MK ABRS, 03-11-2021, 201907692/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 4:13, 6:2 aanhef en onder b, 6:12 lid 2

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. BESLISTERMIJN. I.c. heeft de rechtbank het college een termijn van twee weken na de ontvangst van een door [appellant sub 1] en [...] ingevuld digitaal aanvraagformulier gesteld voor het nemen van een beslissing. Zo een door de bestuursrechter gestelde termijn is eenmalig, dus alleen voor het eerstvolgende besluit.

Brief waarbij het college is verzocht om het wijzigen van de tenaamstelling van een kampeervergunning. [...]

- Niet tijdig beslissen

3. [appellant sub 1] en Agraforce betogen dat de rechtbank in haar uitspraak van 18 september 2019 niet heeft onderkend dat het college met het besluit van 22 november 2018 niet tijdig heeft beslist op hun aanvraag om wijziging van de tenaamstelling van de kampeervergunning. Zij voeren aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college binnen acht weken na de uitspraak van 10 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3169](#), en daarmee tijdig heeft beslist. Volgens [appellant sub 1] en Agraforce gold een beslistermijn van twee weken. Deze beslistermijn van twee weken volgt uit de eerdere uitspraak van 24 april 2017, [ECLI:NL:RBZWB:2017:2594](#) [Red.: niet gepubliceerd op [www.Rechtspraak.nl](#)], van de rechtbank, zo stellen zij. [...]

3.2. De Afdeling overweegt dat de rechtbank terecht geen aanleiding heeft gezien om [appellant sub 1] en Agraforce te volgen in hun standpunt dat na de uitspraak van de Afdeling van 10 oktober 2018 een beslistermijn van twee weken gold.

In de uitspraak van 24 april 2017 heeft de rechtbank het college een termijn van twee weken na de ontvangst van een door [appellant sub 1] en Agraforce ingevuld digitaal aanvraagformulier gesteld voor het nemen van een beslissing. Zo een door de bestuursrechter gestelde termijn is eenmalig, dus alleen voor het eerstvolgende besluit. Dat de Afdeling het daarop volgende besluit van 8 augustus 2017 op inhoudelijke gronden heeft vernietigd, leidt niet tot de conclusie dat er toen opnieuw binnen twee weken moest worden beslist.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 10 oktober 2018 geen termijn gesteld voor het nemen van een nieuw besluit. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, moet een bestuursorgaan, indien na de vernietiging van een besluit door de bestuursrechter geen nieuwe termijn voor het nemen van een nieuw besluit is gesteld, in beginsel een besluit nemen binnen de beslistermijn die volgt uit de wet, in dit geval binnen de in artikel 4:13, eerste en tweede lid, van de Awb gestelde termijn. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 17 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3442](#). Gelet hierop moest het college het nieuwe besluit op de aanvraag nemen binnen acht weken na de verzending van de uitspraak van de Afdeling van 10 oktober 2018. Deze termijn was nog niet verstreken op het moment dat [appellant sub 1] en Agraforce het college bij brief van 1 november 2018 in gebreke hebben willen stellen vanwege het niet tijdig beslissen.

Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 26 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2001](#), heeft geoordeeld kan een ingebrekestelling pas plaatsvinden op de eerste dag na afloop van de termijn voor het nemen van een besluit. Een brief van voor die datum, zoals de brief van [appellant sub 1] en Agraforce van 1 november 2018, kan alleen al daarom niet als een ingebrekestelling in de zin van artikel 6:12 van

de Awb worden aangemerkt. De rechtbank heeft daarom het beroep tegen het niet tijdig beslissen terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog slaagt niet.

3.3. Het college heeft op 22 november 2018 alsnog een nieuw besluit op de aanvraag genomen. Over het betoog van [appellant sub 1] en Agraforce dat het college dit besluit niet tijdig heeft genomen, overweegt de Afdeling als volgt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college daadwerkelijk binnen die termijn van acht weken op de aanvraag heeft beslist en dat geen sprake is van het niet tijdig nemen van een besluit door het college.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2425](#)

JnB 2021, 899

MK ABRS, 03-11-2021, 202005348/1/R2 en 202005358/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Sint-Michielsgestel.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. Omgevingsvergunning voor het bouwen van een woning. I.c. heeft de rechtbank terecht aangenomen dat [appellant sub 1] er feitelijke gevolgen van enige betekenis van zal ondervinden als de woning [locatie 2] wordt toegevoegd. Het betoog dat bij de beoordeling van de belanghebbendheid alleen de wijzigingen ten opzichte van een eerder verleende vergunning in aanmerking moeten worden genomen, wordt echter niet gevolgd. Degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen van enige betekenis ondervindt van een activiteit die het besluit toestaat, is in beginsel belanghebbende bij dat besluit. Het aan [appellant sub 3] gerichte besluit staat het bouwen van een eerder niet aanwezige nieuwe woning op het perceel [locatie 2] toe. Dat al eerder een omgevingsvergunning is verleend voor een ander, niet uitgevoerd bouwplan, leidt niet tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:RVS:2021:2444](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2021, 903).

JnB 2021, 900

MK ABRS, 03-11-2021, 202007081/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 1:2, 6:13

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Omgevingsvergunning. Verwijzing naar het arrest van het EU-HvJ van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#)) en de uitspraken van de ABRS van 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)) en 14 april 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:786](#)). I.c. kunnen [appellant A] en [appellant B] niet als belanghebbenden bij het bestreden besluit worden aangemerkt en hebben zij tegen het ontwerpbesluit niet tijdig een zienswijze ingebracht terwijl dat niet verschoonbaar is. Geoordeeld wordt dat de door [appellant A] gestelde omstandigheid dat de gemotiveerde zienswijze uiteindelijk buiten de door het college gestelde termijn naar voren is gebracht vanwege een vastlopende computer, vlak voordat de alsnog door het college gegunde termijn afliep, voor rekening en risico komt van [appellant A] en [appellant B]. Dit betekent dat er

geen aanleiding bestaat om hun beroep, ondanks dat zij geen belanghebbende bij het bestreden besluit zijn, op grond van de uitspraak van 4 mei 2021 alsnog ontvankelijk te achten.

[ECLI:NL:RVS:2021:2423](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 901

MK ABRS, 03-11-2021, 201907823/1/A2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, appellant sub 1.

Awb 8:73 lid 2 (oud), 8:88

Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) 72a

SCHADEVERGOEDING. Afwijzing asielerzoeken.

VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. De aansprakelijkheid van de staatssecretaris jegens [appellant sub 2] op grond van artikel 8:88 van de Awb is erop gebaseerd dat het door haar eerder gestelde risico van schending van artikel 3 van het EVRM bij uitzetting naar Rusland zich terstond na haar uitzetting heeft verwezenlijkt. Achteraf is dus gebleken dat de aanvankelijke risico-inschatting van de uitzetting van [appellant sub 2] naar Rusland onjuist was. Dit komt in dit specifieke geval, ook gelet op het fundamentele karakter van artikel 3 van het EVRM, in de verhouding tussen de staatssecretaris en [appellant sub 2] voor rekening van de staatssecretaris.

SCHADESTAATPROCEDURE. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van titel 8.4 van de Awb valt niet af te leiden dat de wetgever heeft beoogd de bestuursrechter niet langer de ruimte te geven om de zogenoemde schadestaatprocedure toe te passen.

Besluiten waarbij aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zijn afgewezen. [...]

Bij uitspraak [...] heeft de rechtbank, voor zover hier van belang, een verzoek van [appellant sub 2] om de staatssecretaris te veroordelen tot schadevergoeding toegewezen en bepaald dat het onderzoek met betrekking tot de schadeposten wordt heropend. [...]

beoordeling van het hoger beroep van de staatssecretaris

8. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank het verzoek om schadevergoeding ten onrechte niet heeft afgewezen. [...]

8.1. Met het besluit van 7 maart 2014 heeft de staatssecretaris de derde asielaanvraag afgewezen. Dit houdt onder meer in dat [appellant sub 2] naar het oordeel van de staatssecretaris ten tijde van de uitzetting niet aannemelijk had gemaakt dat zij in Rusland een reëel en voorzienbaar risico zou lopen dat zij wordt onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Het besluit van 7 maart 2014 is in rechte onaantastbaar en de uitspraak van de voorzieningenrechter van 31 maart 2014, waarbij het tegen dat besluit ingestelde beroep ongegrond is verklaard, heeft gezag van gewijsde. Daarom wordt in deze schadevergoedingsprocedure niet getreden in de vraag of dat besluit en die uitspraak destijds rechtmatig waren. De destijds gemaakte inschatting van het risico bij uitzetting naar Rusland wordt nog steeds voor rechtmatig gehouden. Dat staat er echter niet aan in de weg dat, gelet op de zeer bijzondere omstandigheden en de rechtspraak van het EHRM

(onder meer arrest van 26 januari 2017, zaak nr. [16744/14](#), X. tegen Zwitserland), in dit uitzonderlijke geval een verplichting wordt aangenomen tot het toekennen van schadevergoeding.

[appellant sub 2] heeft, ter onderbouwing van haar derde asielaanvraag, zeven originele documenten overgelegd, waarvan niet is gebleken dat deze niet authentiek zijn. Zij heeft destijds gesteld dat uit deze documenten valt af te leiden dat zij bij terugkeer in Rusland wordt gearresteerd en mishandeld. Niet in geschil is dat dit vervolgens ook daadwerkelijk is gebeurd. Haar arrestatie heeft direct bij aankomst op de luchthaven plaatsgevonden, zodat er een direct verband is tussen de uitzetting, de arrestatie en de daaropvolgende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. [...]

8.3. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel tot Algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenwet 2000) is vermeld dat het om diverse redenen onwenselijk werd geacht dat twee verschillende rechters, namelijk de bestuursrechter en de burgerlijke rechter, zouden oordelen over geschillen met betrekking tot de Vreemdelingenwet. Zo zou bijvoorbeeld de uitleg van begrippen uit de wet verschillende kanten op kunnen gaan of zou de burgerlijke rechter zich genoodzaakt kunnen zien de uitspraak van de bestuursrechter te beoordelen (Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz. 71). Verder is in het wetsvoorstel tot Aanvulling van de Algemene wet bestuursrecht met bepalingen over nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige overheidsdaad (Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten) vermeld dat vanwege het afwijkende procesrecht wordt voorgesteld dat de vreemdelingenrechter exclusief bevoegd is te oordelen over schadevergoeding als gevolg van besluiten en andere handelingen ten aanzien van een vreemdeling (Kamerstukken II 2012-2013, 33 455, nr. 3, blz. 56).

8.4. [appellant sub 2] heeft, gelet op de door haar gestelde schadeoorzaak, in aanmerking genomen artikel 72a van de Vw 2000 en de bedoeling van de wetgever om de rechtsbescherming van de vreemdeling bij uitsluiting op te dragen aan de bestuursrechter, terecht niet de burgerlijke rechter, maar de bestuursrechter benaderd met een verzoek tot schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88 van de Awb.

8.5. In artikel 8:88 van de Awb komt het algemeen geldende rechtsbeginsel tot uiting op grond waarvan degene die door aan hem toerekenbaar onrechtmatig handelen of nalaten schade heeft veroorzaakt, gehouden is die aan de benadeelde te vergoeden. Aan de aansprakelijkheid van de staatssecretaris op grond van dit beginsel staat in dit geval niet in de weg dat het besluit van 7 maart 2014 in rechte onaantastbaar is en de uitspraak van de voorzieningenrechter van 31 maart 2014, waarbij het tegen dat besluit ingestelde beroep ongegrond is verklaard, gezag van gewijsde heeft. De aansprakelijkheid van de staatssecretaris jegens [appellant sub 2] op grond van artikel 8:88 van de Awb is erop gebaseerd dat het door haar eerder gestelde risico van schending van artikel 3 van het EVRM bij uitzetting naar Rusland zich terstond na haar uitzetting heeft verwezenlijkt. Achteraf is dus gebleken dat de aanvankelijke risico-inschatting van de uitzetting van [appellant sub 2] naar Rusland onjuist was. Dit komt in dit specifieke geval, ook gelet op het fundamentele karakter van artikel 3 van het EVRM, in de verhouding tussen de staatssecretaris en [appellant sub 2] voor rekening van de staatssecretaris.

Het betoog slaagt niet.

9. De staatssecretaris betoogt voorts dat de rechtbank ten onrechte aanleiding heeft gezien om het onderzoek met betrekking tot de schadeposten te heropenen. [...]

9.1. Ingevolge artikel 8:73, tweede lid, van de Awb, zoals dat artikellid tot 1 juli 2013 luidde, bepaalt de rechtbank, indien zij de omvang van de schadevergoeding bij haar uitspraak niet of niet volledig kan vaststellen, in haar uitspraak dat ter voorbereiding van een nadere uitspraak daarover het onderzoek wordt heropend. Dat een met dit artikellid vergelijkbare bepaling in titel 8.4 van de Awb

ontbreekt, brengt niet met zich dat het door de staatssecretaris bestreden onderdeel van de uitspraak van 2 oktober 2019 niet in stand kan blijven. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van titel 8.4 van de Awb valt niet af te leiden dat de wetgever heeft beoogd de bestuursrechter niet langer de ruimte te geven om de zogenoemde schadestaatprocedure toe te passen. Daar komt in dit bijzondere geval bij dat, zoals in de uitspraak van 2 oktober 2019 is overwogen, [appellant sub 2] de rechtbank had verzocht om haar in de gelegenheid te stellen de schadeposten nader te onderbouwen en de staatssecretaris zich, vanuit een oogpunt van finaliteit, daartegen niet heeft verzet, maar de rechtbank wel heeft verzocht om uitspraak te doen op de geschilpunten ten aanzien van de aansprakelijkheid. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank, na toewijzing van het verzoek om schadevergoeding, terecht aanleiding gezien [appellant sub 2] in de gelegenheid te stellen de schadeposten nader te onderbouwen door het onderzoek ten aanzien van de schadeposten te heropenen.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2440](#)

Zie ook het bij deze uitspraak uitgebrachte [nieuwsbericht](#): “Staatssecretaris J&V moet schade vergoeden die vrouw leed na arrestatie in Rusland”.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 902

ABRS, 03-11-2021, 202006570/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Halderberge.

Awb 8:69 lid 2

Woningwet 12, 12a

HANDHAVING. VERZOEK. OMVANG VAN HET GESCHIL. De reikwijdte van een handhavingsverzoek kan worden uitgebreid voordat het primaire besluit is genomen.

Verwijzing naar ABRs 15-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1569](#). I.c. biedt artikel 8:69, tweede lid, van de Awb de rechtbank de mogelijkheid om ook in te gaan op het welstandsexces, omdat dit als onderdeel van de welstand is opgenomen in de welstandsnota. **ONEVENREDIGHEID.** Nu i.c. sprake is van een welstandsexces, gaat het niet om een overtreding van geringe aard en ernst, die uit ruimtelijk oogpunt nauwelijks effecten heeft. De omstandigheid dat [partij] zich bereid heeft getoond om het bouwwerk zo aan te passen dat er geen sprake meer is van een welstandsexces, maakt niet dat, gelet op de aard en de ernst van de overtreding en de ruimtelijke effecten daarvan, handhaving i.c. onevenredig is.

[ECLI:NL:RVS:2021:2422](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2021, 904).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 903

MK ABRS, 03-11-2021, 202005348/1/R2 en 202005358/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Sint-Michielsgestel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.10 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1
Besluit omgevingsrecht (Bor) Artikel 4, eerste lid van Bijlage II

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. TOETSINGSKADER. Ingevolge artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo, worden aanvragen om omgevingsvergunning aan het bestemmingsplan en dus aan de planregels getoetst. Aan een van het bestemmingsplan deel uitmakend inrichtings- of inpassingsplan kan mede betekenis toekomen als toetsingskader voor een aanvraag om omgevingsvergunning voor het bouwen. Daarvoor is vereist dat het inrichtings- of inpassingsplan voldoende concreet en duidelijk is. Daarnaast is vereist dat zo'n inrichtings- of inpassingsplan via de planregels tot onderdeel van de toetsingsnormen wordt gemaakt. Verwijzing naar ABRS 24-08-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2331](#).

[...] 1. De percelen [locatie 1] en [locatie 2] in Sint-Michielsgestel (hierna: de percelen) maken deel uit van het "Landgoed Theede".

De omgevingsvergunningen zijn aan [appellant sub 3] en [appellant sub 2] verleend voor de activiteiten bouwen en het afwijken van het bestemmingsplan, voor de bouw van de twee woningen met bijgebouwen op [locatie 1] en [locatie 2]. Deze ontwikkelingen hangen met elkaar samen. [appellant sub 1] woont op [locatie 3]. Hij kan zich niet met de verlening van de vergunningen verenigen. Kernpunt in deze zaken is welke rol het "Inrichtings- en beeldkwaliteitplan Landgoed Theede" (hierna: het inrichtingsplan) bij de beoordeling van de aanvragen kan spelen.

[...] - Over het inrichtingsplan als toetsingskader (beide zaken)

[...] 7.1. Niet in geschil is dat de bouwregels in artikel 23.2 van het bestemmingsplan enerzijds en de door de rechtbank als concreet aangemerkte bouwregels in het inrichtingsplan anderzijds op bepaalde punten niet met elkaar overeenstemmen. Evenmin is in geschil dat de bouwplannen op bepaalde punten afwijken van het inrichtingsplan en dat in de besluiten die aan de orde zijn in deze procedure, daarvan geen afwijking is toegestaan.

7.2. Het betoog van [appellant sub 1] dat bij de beoordeling van de aanvragen naast toetsing aan het inrichtingsplan, aan de planregels geen betekenis toekomt, heeft de rechtbank terecht niet gevolgd. Ingevolge artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo, worden aanvragen om omgevingsvergunning aan het bestemmingsplan en dus aan de planregels getoetst. Toetsing aan de planregels is dus sowieso nodig. Wel kan, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2331](#)), mede aan een van het bestemmingsplan deel uitmakend inrichtings- of inpassingsplan betekenis toekomen als toetsingskader voor een aanvraag om omgevingsvergunning voor het bouwen. Daarvoor is vereist dat het inrichtings- of inpassingsplan voldoende concreet en duidelijk is. Daarnaast is vereist dat zo'n inrichtings- of inpassingsplan via de planregels tot onderdeel van de toetsingsnormen wordt gemaakt.

7.3. Omdat artikel 42.1 van de planregels, zowel in de eerste als de tweede zin, een verwijzing bevat naar de inrichtingsplannen in bijlage 3, en het inrichtingsplan voor Landgoed Theede in bijlage 3 is opgenomen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het inrichtingsplan behoort tot het toetsingskader voor de aanvragen om een omgevingsvergunning, ook voor het bouwen. Daarbij is

verder van belang dat de tweede zin van artikel 42.1 regelt dat de gebouwen overeenkomstig de inrichtingsplannen in bijlage 3 worden gebouwd. Dit oordeel wil echter niet meer zeggen dan dat een aanvraag in beginsel aan het inrichtingsplan moet worden getoetst, gewoon omdat in de planregels is vastgelegd dat daaraan moet zijn voldaan. Of ook in concreto zo'n inrichtingsplan als toetsingsnorm uitwerkt, is afhankelijk van de mate van concreetheid van de tekst ervan.

7.4. Voor het inrichtingsplan geldt, zoals hiervoor is overwogen, namelijk de eis dat het voldoende concreet en duidelijk moet zijn om als toetsingskader voor een aanvraag om omgevingsvergunning voor het bouwen te kunnen dienen.

De Afdeling volgt de rechtbank niet in het oordeel dat dit voor de in het inrichtingsplan besproken regels voor het bouwen het geval is. Daarbij is allereerst van belang dat de bedoelde regels in het inrichtingsplan in paragraaf 5.2 staan, getiteld "Uitgangspunten bestemmingsregels", van hoofdstuk 5, getiteld "Uitgangspunten". Daaruit blijkt dat deze bouwregels zijn bedoeld als uitgangspunten voor de planregels en niet als zelfstandig toetsingskader voor aanvragen. De uitgangspunten voor de maatvoering van de gebouwen staan in paragraaf 5.1 getiteld "Maatvoering gebouwen" van hoofdstuk 5. Daarbij wordt vermeld dat de maten in werkelijkheid wat kunnen afwijken door onder meer een nadere planuitwerking.

Daarnaast zijn de regels over het bouwen die worden besproken in het inrichtingsplan niet eenduidig en consistent. Voor de goothoogte van het bijgebouw wordt in het inrichtingsplan bijvoorbeeld zowel een hoogte van

3 m, als een hoogte van maximaal 2,5 m genoemd. Voor de inhoud van het bijgebouw spreekt het inrichtingsplan van 460 m³ en van "ruim 460 m³". Voor de inhoud van het hoofdgebouw worden in het inrichtingsplan maten genoemd van "circa 1500 m³", "1500 m³", en "minimaal 1500 m en maximaal 1750 m³". Deze regels zijn dus soms vaag en wijken van elkaar af. Hieruit valt dus niet te concluderen dat dit concrete normen zijn.

Over de overige in het inrichtingsplan besproken onderwerpen, waarvan [appellant sub 1] betoogt dat ook die als toetsingskader dienen en waarbij hij de aspecten ensemble, symmetrie en materiaalkeuze voorop heeft gesteld, overweegt de Afdeling als volgt. Ook de behandeling van de andere onderwerpen in de hoofdstukken 1 (Inleiding), 2 (Analyse van het plangebied), 3 (Ontwerp) en 4 (Inrichting en beheer), is onvoldoende concreet en duidelijk om daarin een zelfstandig toetsingskader te zien. [...]

[...] De conclusie is dat het inrichtingsplan als geheel onvoldoende concreet en duidelijk is om te dienen als zelfstandig toetsingskader naast de regels in het bestemmingsplan, waarin de bebouwingseisen exact zijn weergegeven. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2444](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 899).

JnB 2021, 904

ABRS, 03-11-2021, 202006570/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Halderberge.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69 lid 2

Woningwet 12, 12a

WABO. HANDHAVING. VERZOEK. OMVANG VAN HET GESCHIL. De reikwijdte van een handhavingsverzoek kan worden uitgebreid voordat het primaire besluit is genomen.

Verwijzing naar ABRS 15-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1569](#). I.c. biedt artikel 8:69, tweede lid, van de Awb de rechtbank de mogelijkheid om ook in te gaan op het welstandsexces, omdat dit als onderdeel van de welstand is opgenomen in de welstandsnota. **ONEVENREDIGHEID.** Nu i.c. sprake is van een welstandsexces, gaat het niet om een overtreding van geringe aard en ernst, die uit ruimtelijk oogpunt nauwelijks effecten heeft. De omstandigheid dat [partij] zich bereid heeft getoond om het bouwwerk zo aan te passen dat er geen sprake meer is van een welstandsexces, maakt niet dat, gelet op de aard en de ernst van de overtreding en de ruimtelijke effecten daarvan, handhaving i.c. onevenredig is.

[...] Bij besluit van 16 augustus 2019 heeft het college het verzoek van [wederpartij] om handhavend op te treden tegen de berging/erfafscheiding (hierna: het bouwwerk) op het perceel [locatie 1] (hierna: het perceel) afgewezen.

[...] De omvang van het geschil

5. Het college betoogt dat de rechtbank buiten de omvang van het geschil is getreden door het welstandsexces daarbij te betrekken. Volgens het college is de omvang van het geschil begrensd door het handhavingsverzoek van 9 april 2019. Ook is het in algemene zin verwijzen naar de voorschriften van welstand volgens het college onvoldoende gespecificeerd om daarmee ook een welstandsexces aan te duiden. Bovendien was het bestaan van een welstandsexces zoals bedoeld in artikel 2.4 van de Welstandsnota Halderberge (hierna: de welstandsnota) ten tijde van het tweede handhavingsverzoek nog niet aan de orde. De intentie van [wederpartij] kan volgens het college alleen worden uitgelegd als het laten verwijderen van het bouwwerk. Nu [wederpartij] de omvang van het geschil uitdrukkelijk heeft beperkt tot het verwijderen van het bouwwerk en strijdigheid met de welstandsvoorschriften, biedt artikel 8:69, tweede lid, van de Awb geen mogelijkheid om uitlatingen te doen over het welstandsexces, aldus het college. Het college verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling van 2 juni 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BM6444](#)).

[...] 5.2. De Afdeling overweegt onder verwijzing naar haar uitspraak van 15 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1569](#)) dat de reikwijdte van een handhavingsverzoek kan worden uitgebreid voordat het primaire besluit is genomen. De inhoud van het verzoek is bepalend voor de omvang van het geschil. Nu [wederpartij] in het tweede handhavingsverzoek, dat is ingediend voordat het primaire besluit is genomen, heeft verwezen naar de welstandsvoorschriften en het college in het besluit van 16 augustus 2019 en ook in het besluit op bezwaar van 11 februari 2020 daar een beslissing over heeft genomen, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het welstandsaspect onderdeel van de reikwijdte van het geschil is.

Naar het oordeel van de Afdeling biedt artikel 8:69, tweede lid, van de Awb de rechtbank de mogelijkheid om ook in te gaan op het welstandsexces, omdat dit als onderdeel van de welstand is opgenomen in de welstandsnota. De rechtbank is daarmee niet buiten de omvang van het geschil getreden. Daarbij komt dat het college in het besluit op bezwaar het bezwaar van [wederpartij] gegrond heeft verklaard voor wat betreft de aanwezigheid van een welstandsexces. De verwijzing door het college naar de uitspraak van de Afdeling van 2 juni 2010 gaat niet op, nu, anders dan in die zaak, het geschil in deze zaak niet uitdrukkelijk is beperkt.

[...] Onevenredigheid

[...] 7.1. Hoewel het college, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 mei 2019, terecht aanvoert dat onevenredigheid een uitzondering kan zijn op de beginselplicht tot handhaving, overweegt de Afdeling dat de rechtbank in dit geval terecht heeft overwogen dat deze uitzondering zich in deze zaak niet voordoet. Nu hier sprake is van een welstandsexces, gaat het niet om een overtreding van geringe aard en ernst, die uit ruimtelijk oogpunt nauwelijks effecten heeft. De

omstandigheid dat [partij] zich bereid heeft getoond om het bouwwerk zo aan te passen dat er geen sprake meer is van een welstandsexces, maakt niet dat, gelet op de aard en de ernst van de overtreding en de ruimtelijke effecten daarvan, handhaving in dit geval onevenredig is. Of [wederpartij] zijn gestelde financiële en emotionele schade nu wel of niet met concrete gegevens had moeten onderbouwen, is voor dit oordeel niet relevant. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2422](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB 2021, 902).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter ABRS, 03-11-2021, 202105595/3/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:2417](#); niet gepubliceerd op [www.Rechtspraak.nl](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2021, 905

MK ABRS, 27-10-2021, 201906673/2/R1

raad van de gemeente Maastricht, verweerder.

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.2 lid 2 aanhef en onder a

Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet 7c lid 6

WRO. BESTEMMINGSPLAN MET VERBREDE REIKWIJDTE. Indien een gemeenteraad bij de vaststelling van een bestemmingsplan gebruik maakt van de bevoegdheid om regels te stellen met een open norm moet de raad de desbetreffende open norm in de planregels voldoende concreet en objectief begrenzen. De beantwoording van de vraag of een in de planregels opgenomen open norm voldoende concreet en objectief begrensd is, hangt af van de omstandigheden van het geval. Hierbij kan onder meer belang worden gehecht aan de in r.o. 9.4 genoemde 4 omstandigheden. I.c. is het bestemmingsplan voor zover het betreft de plandelen met de bestemmingen "Detailhandel - PDV+" en "Gemengd - Transformatie in strijd met de rechtszekerheid.

[...] Bij tussenuitspraak van 19 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2004](#), heeft de Afdeling de raad, [...] opgedragen om [...] de gebreken in het besluit van 18 juni 2019 tot vaststelling van het bestemmingsplan "Retailpark Belvédère" te herstellen [...].

[...] Herstelbesluit

[...] 4. Ter uitvoering van de tussenuitspraak heeft de raad het herstelbesluit genomen en het plan opnieuw, gewijzigd, vastgesteld. Tegelijk met dit plan heeft de raad de "Beleidsregel stedenbouwkundig kader Retailpark Belvédère, 1e herziening 2021" vastgesteld. Verder wordt in diverse planregels verwezen naar de "Beleidsregel Parkeren en Duurzaamheid Belvédère Maastricht, 2e herziening 2021", vastgesteld door het college van burgemeester en wethouders op 12 januari 2021.

[...] Dynamische verwijzingen naar beleidsregels: stedenbouwkundige aspecten

[...] 9.4. Indien een gemeenteraad bij de vaststelling van een bestemmingsplan gebruik maakt van de in artikel 3.1.2, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro, en artikel 7c, zesde lid, van het Besluit uitvoering Chw bedoelde bevoegdheid om regels te stellen met een open norm, waarvan de uitleg bij de uitoefening van een bij die regels aan te geven bevoegdheid afhankelijk wordt gesteld van beleidsregels, moet de raad de desbetreffende open norm in de planregels voldoende concreet en objectief begrenzen. De rechtszekerheid van (toekomstige) eigenaren en gebruikers van gronden in het (betrokken deel van het) plangebied en de eigenaren en gebruikers van de omgeving ervan brengt dat met zich. Daarbij is bovendien van belang dat, wil de rechter in het licht van de in een beroepsprocedure tegen het besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan aangevoerde beroepsgronden kunnen beoordelen of het plan strekt ten behoeve van een goede ruimtelijke ordening en - waar het in het onderwerpelijke geval gaat om een bestemmingsplan met een zogenoemde verbrede reikwijdte - de doelstellingen, als opgenomen in artikel 7, eerste lid, onder a en b van het Besluit uitvoering Crisis- en Herstelwet, getuigt van een zorgvuldige en evenwichtige afweging van belangen en ook overigens niet in strijd is met het recht, de verbeelding en de planregels zelf voldoende inzicht moeten bieden in de bouw- en gebruiksmogelijkheden die het bestemmingsplan biedt. Daarbij is ook van betekenis dat er relevante verschillen bestaan tussen een besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan en een besluit tot vaststelling van een beleidsregel. Deze verschillen zijn onder meer gelegen in de voorbereiding van deze besluiten en het al dan niet bestaan van de mogelijkheid om daartegen rechtstreeks rechtsmiddelen aan te wenden. Immers, op de voorbereiding van een bestemmingsplan is afdeling 3.4 van de Awb van toepassing, terwijl tegen een beleidsregel alleen indirect kan worden opgekomen in het kader van, bijvoorbeeld, tegen een omgevingsvergunning aan te wenden rechtsmiddelen. Voorts is aan een beleidsregel inherent dat daarvan op grond van artikel 4:84 van de Awb kan worden afgeweken. De beantwoording van de vraag of een in de planregels opgenomen open norm voldoende concreet en objectief begrensd is, hangt af van de omstandigheden van het geval. Hierbij kan onder meer belang worden gehecht aan 1) de aard en omvang van de bouw- en gebruiksmogelijkheden, waarop de open norm, en in samenhang daarmee de beleidsregel, zien, 2) het anderszins in de planregels genormeerd zijn van de bouw- en gebruiksmogelijkheden, waarop de figuur van de open norm, die in een beleidsregel wordt uitgelegd, ziet, en de relatie tussen die andere normering en de betrokken open norm, 3) de aanleiding voor het werken met een dergelijke figuur, en 4) de aard en omvang van het plangebied of het betrokken deel daarvan, waarop die figuur ziet. Daarbij is ook van betekenis op welk facet van een goede ruimtelijke ordening de open norm betrekking heeft en wat de aard en omvang van de effecten ervan voor de omgeving zijn.

[.] 9.6. Het voorgaande betekent dat het plan voor zover het betreft de plandelen met de bestemmingen "Detailhandel - PDV+" en "Gemengd - Transformatie" - in het bijzonder de artikelen 4 en 5 van de planregels waarin wordt verwezen naar de open normen 'voldoende stedenbouwkundige kwaliteit' en 'maatvoeringsnormen' - in strijd is met de rechtszekerheid. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2388](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2021, 906

MK ABRS, 03-11-2021, 202007110/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2, 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. OVERZICHTSUITSpraak.

Overzichtsuitspraak over de toepassing van het normale maatschappelijke risico zoals opgenomen in artikel 6.2 van de Wro. Hierbij gaat het in het bijzonder om de oordelen van de Afdeling in gevallen waarin is verzocht om tegemoetkoming in planschade als gevolg van een wijziging van het planologische regime van percelen van een derde (de zogenoemde indirecte planschade). De uitspraak bouwt voort op de overzichtsuitspraak van 28-09-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#).

Voor het bepalen van de hoogte van de drempel worden in r.o. 7.15 handvatten gegeven.

[...] 1. [appellanten] zijn eigenaar van een woning aan de [locatie] in Rijsbergen. Zij hebben het college verzocht om een tegemoetkoming in de planschade die zij in de vorm van waardevermindering van die woning hebben geleden als gevolg van, voor zover thans nog van belang, de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Wonen Werken Waterman' (hierna: het nieuwe bestemmingsplan) op 30 januari 2014. Met dit plan is aan drie zijden van hun perceel woningbouw mogelijk gemaakt.

[...] Het normale maatschappelijke risico

[...] Het hoger beroep van [appellanten] ziet verder op de toegepaste drempel van 4 procent vanwege het normale maatschappelijke risico. Voordat dit betoog inhoudelijk wordt beoordeeld, ziet de Afdeling, gelet op de in de rechtspraak levende behoefte daaraan, aanleiding een overzicht op hoofdlijnen te geven van haar oordelen over de toepassing van het normale maatschappelijke risico zoals opgenomen in artikel 6.2 van de Wro. Daarbij gaat het in het bijzonder om haar oordelen in gevallen waarin is verzocht om tegemoetkoming in planschade als gevolg van een wijziging van het planologische regime van percelen van een derde (de zogenoemde indirecte planschade). Het overzicht pretendeert geen volledigheid, maar bevat een weergave van eerder in de jurisprudentie neergelegde oordelen. Hiermee wordt in zoverre voortgebouwd op het overzicht dat is gegeven in de overzichtsuitspraak van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#).

[...] Vaststellen drempel

[...] 7.15. De Afdeling zal voor het bepalen voor de hoogte van de drempel de volgende handvatten geven. Indien de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past, mag het bestuursorgaan een drempel van 5 procent van de waarde van de onroerende zaak toepassen. Indien aan één van beide indicatoren maar voor een deel wordt voldaan, is het hanteren van een drempel van 4 procent in beginsel aangewezen. Indien aan één van beide indicatoren in zijn geheel niet wordt voldaan of indien aan beide indicatoren deels wordt voldaan, is het hanteren van een drempel van 3 procent in beginsel aangewezen. Indien slechts aan één van beide indicatoren voor een deel wordt voldaan, of indien aan beide indicatoren in het geheel niet wordt voldaan, is in beginsel het toepassen van het minimumforfait van 2 procent, zoals bedoeld in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro aangewezen.

andere omstandigheden

7.16. Omstandigheden die verder van belang kunnen zijn, zijn de afstand van de locatie waar de ontwikkeling heeft plaatsgevonden tot de onroerende zaak van de aanvrager en de aard en de omvang van het door de ontwikkeling veroorzaakte nadeel. De afstand is alleen relevant bij het beantwoorden van de vraag of de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke

structuur van de omgeving past en/of past binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid. Aan die afstand komt geen zelfstandige betekenis toe omdat de omvang van de waardevermindering van onroerende zaken wordt bepaald door de afstand van de onroerende zaak tot de locatie waar de ontwikkeling heeft plaatsgevonden, zodat het ervoor dient te worden gehouden dat die afstand al in de waardevermindering van de onroerende zaak is verdisconteerd (uitspraak van de Afdeling van 8 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2620](#), onder 9.8). [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2402](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 907

MK CRvB, 26-10-2021, 01-11-2021, 18/6550 PW, 18 6550 PW, 18/6551 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 17 lid 1, 18a, 31 lid 2 aanhef en onder m

PARTICIPATIEWET. SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING. Het college heeft zich in dit geval in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door appellant ontvangen giften gezien de hoogte, in verhouding tot de bijstandsnorm, het periodieke karakter en de reeks van jaren waarover deze zijn ontvangen, niet verantwoord zijn vanuit een oogpunt van bijstandsverlening. De omstandigheid dat de giften waren bedoeld voor specifieke kosten, de aanschaf van biologische voeding, kan daar niet aan afdoen. Kosten van voeding behoren tot de algemene kosten van het bestaan, waarin de bijstand geacht wordt te voorzien, zodat van appellant kan worden verlangd dat deze kosten uit de bijstand worden betaald. Het college hoefde vanuit een oogpunt van bijstandsverlening in de voorkeur van appellant voor biologische voeding geen reden te zien om een bestedingsniveau toelaatbaar te achten dat aanmerkelijk hoger is dan voor personen met een bijstandsuitkering gebruikelijk is.

Herziening en terugvordering van € 39.161,39. Oplegging boete van € 1.180,-.

Rechtbank: 4.4. Vaststaat dat in de te beoordelen periode op de bankrekening van appellant regelmatig bedragen door zijn ouders zijn bijgeschreven, waaronder een bijschrijving van € 1.000,- in januari 2011 en dat eenmaal een storting van € 250,- heeft plaatsgevonden. Verder staat vast dat appellant maandelijks € 300,- contant van zijn ouders heeft ontvangen.

De bijschrijving in januari 2011

4.5. Appellant heeft aangevoerd dat niet mag worden teruggevorderd, voor zover dit voortvloeit uit de bijschrijving van € 1.000,- in januari 2011. Hij heeft destijds een bankafschrift overgelegd waarop de bijschrijving stond. Het college heeft meer dan zes jaar na het overleggen van het bankafschrift teruggevorderd. De vordering was in zoverre verjaard.

4.5.1 Deze beroepsgrond slaagt. [...]

4.5.3. Nu het college in januari 2011 bekend is geworden met de bijschrijving van € 1.000,- door de ouders van appellant en ten tijde van het besluit van 20 april 2017 meer dan vijf jaren waren verstreken, houdt de terugvordering over januari 2011, voor zover verband houdend met deze bijschrijving, geen stand.

De overige ontvangen bedragen

Schending van de inlichtingenverplichting

[...] 4.6.1. [...] Niet in geschil is dat appellant bij het college geen opgave heeft gedaan van zowel de kasstorting, de bijschrijvingen op zijn bankrekeningen, als de € 300,- die hij vanaf aanvang van zijn bijstandsuitkering maandelijks, contant, van zijn ouders ontving. De stelling dat appellant bij het RBZ heeft gemeld dat zijn ouders hem financieel ondersteunden, heeft appellant niet aannemelijk gemaakt met verifieerbare gegevens.

4.6.2. Het had appellant redelijkerwijs duidelijk moeten zijn dat de ontvangst van de gelden van zijn ouders van invloed kon zijn op zijn recht op bijstand. Door hiervan geen mededeling te doen aan het college heeft hij de inlichtingenverplichting geschonden. [...]

Giften 4.7.

Appellant heeft aangevoerd dat de van zijn ouders ontvangen bedragen giften waren voor het kunnen kopen van biologische producten. De bijstandsnorm voorziet niet in deze kosten en is daartoe ontoereikend. Het college had meer maatwerk moeten leveren door te beoordelen of de ontvangen middelen deels als giften voor het kopen van biologisch voedsel kunnen worden aangemerkt. Deze beroepsgrond slaagt niet. Daartoe is het volgende redengevend.

4.7.1. Niet in geschil is dat de bedragen die appellant van zijn ouders heeft ontvangen giften zijn, in die zin dat zijn ouders deze bedragen onverplicht aan appellant hebben gegeven.

4.7.2. In artikel 31, tweede lid, aanhef en onder m, van de PW is bepaald dat giften niet tot de middelen worden gerekend voor zover deze naar het oordeel van het college uit een oogpunt van bijstandsverlening verantwoord zijn. [...]

4.7.4. Het college heeft zich in dit geval in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door appelland ontvangen giften gezien de hoogte, in verhouding tot de bijstandsnorm, het periodieke karakter en de reeks van jaren waarover deze zijn ontvangen, niet verantwoord zijn vanuit een oogpunt van bijstandsverlening. De omstandigheid dat de giften waren bedoeld voor specifieke kosten, de aanschaf van biologische voeding, kan daar niet aan afdoen. Kosten van voeding behoren tot de algemene kosten van het bestaan, waarin de bijstand geacht wordt te voorzien, zodat van appelland kan worden verlangd dat deze kosten uit de bijstand worden betaald. Het college hoefde vanuit een oogpunt van bijstandsverlening in de voorkeur van appelland voor biologische voeding geen reden te zien om een bestedingsniveau toelaatbaar te achten dat aanmerkelijk hoger is dan voor personen met een bijstandsuitkering gebruikelijk is.

Dringende redenen

[...] 4.9. [...] De beroepsgrond dat sprake is van dringende redenen om van terugvordering af te zien slaagt niet. [...]

Boete

[...] 4.15. Het college heeft, gelet op vaste rechtspraak en rekening houdend met de financiële omstandigheden van appelland, de hoogte van de boete beperkt tot € 1.180,-. Dit is het bedrag dat appelland op basis van een fictieve draagkracht bij een inkomen op bijstandsniveau in maximaal twaalf maanden kan voldoen. [...]

4.18. Gelet op 4.16 en 4.17 zal de Raad bij de beoordeling van de hoogte van de boete, gelet op de draagkracht van appelland, uitgaan van een beslagvrije voet van 95% van de toepasselijke bijstandsnorm. Dit betekent dat afstemming van de boete op de draagkracht van appelland meebrengt dat de boete in een periode van twaalf maanden moet kunnen worden terugbetaald, rekening houdend met de voor beslag vatbare ruimte van 5% van de toepasselijke bijstandsnorm. In de situatie van appelland als alleenstaande betekent dit dat de boete dient te worden bepaald op € 647,22, te weten twaalf maal 5% van de alleenstaandennorm, die ten tijde van deze uitspraak €

1.078,70 bedraagt. De persoonlijke omstandigheden van appellant geven geen aanleiding om de boete verder te matigen. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:2616](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 908

CRvB, 21-10-2021 (publ. 03-11-2021), 20/4158 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 6 lid 1

AOW. Afwijzing ouderdomspensioen, omdat appellante zolang zij op Bonaire woonde niet verzekerd was voor de AOW en minder dan een jaar in Europees Nederland woonde toen zij de voor haar geldende AOW-pensioenleeftijd bereikte. Op grond van artikel 6, eerste lid, van de AOW is verzekerd degene die nog niet de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en ingezetene is van Nederland. Volgens vaste rechtspraak moet in dit verband onder Nederland worden verstaan het in Europa gelegen deel van Nederland. De staatskundige wijzigingen van 10 oktober 2010 hebben daar geen verandering in gebracht. Dit betekent dat het niet mogelijk is om aan te nemen dat appellante van 10 oktober 2010 tot 13 juli 2018 (ook) voor de AOW verzekerd is geweest. Het enkele feit dat appellante sinds 13 juli 2018 in Europees Nederland woont en ingevolge de Wet algemene ouderdomsverzekering BES een pensioen geniet dat niet is gerelateerd aan het wettelijk minimumloon dat geldt in Europees Nederland, leidt niet tot een andere conclusie. Dit is een gevolg van de keuze van appellante om in Nederland te gaan wonen. Het Caribisch Nederlands socialezekerheidsstelsel kent een eigen systematiek en voorziet in lagere uitkeringen dan het Europees Nederlands socialezekerheidsstelsel. Voor de beperking van de verzekeringsplicht voor de AOW tot in beginsel ingezetenen, bestaat een toereikende objectieve rechtvaardiging (zie de uitspraak van de Hoge Raad van 5 oktober 2012, [ECLI:NL:HR:2012:BX9203](#)).

[ECLI:NL:CRVB:2021:2718](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 909

Rechtbank Amsterdam, 29-09-2021 (publ. 04-11-2021), AMS 20/6093

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

PW 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling voor zelfstandige ondernemers (Tozo 1-regeling) 3 lid 2, 9

TOZO 1-REGELING. De rechtbank overweegt dat studiefinanciering op grond van de Wsf 2000 is aan te merken als een voorliggende voorziening, die gezien haar aard en doel, wordt geacht

voor eiser toereikend en passend te zijn. Omdat eiser in de periode in geding recht had op studiefinanciering, stelt verweerder zich terecht op het standpunt dat eiser geen recht heeft op een uitkering voor levensonderhoud op grond van de Tozo 1-regeling.

Rechtbank: 1. Eiser heeft een aanvraag gedaan om een Tozo 1-uitkering. Eiser is als freelancer werkzaam in de evenementensector en volgt daarnaast een hoger beroepsopleiding.

2. Verweerder heeft de aanvraag van eiser om een Tozo 1-uitkering afgewezen, omdat eiser niet tot de doelgroep behoort die recht heeft op Tozo 1. Eiser is immers 27 jaar, studeert en heeft recht op studiefinanciering. Verweerder stelt zich op het standpunt dat studiefinanciering kwalificeert als een voorliggende voorziening, passend en toereikend om in het levensonderhoud mee te voorzien, waardoor er geen recht meer bestaat op een Tozo-uitkering. [...]

4.1 De rechtbank stelt vast dat eiser zijn aanvraag op 26 april 2020 heeft ingediend. Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Tozo 1-regeling wordt deze aanvraag geacht te zijn ingediend op 1 maart 2020. In artikel 9 van de Tozo 1-regeling, ten tijde van belang, is bepaald dat de algemene bijstand (de uitkering voor levensonderhoud) wordt verleend voor ten hoogste drie aaneengesloten kalendermaanden en uitsluitend ziet op de kalendermaanden maart tot en met augustus 2020. Vast staat dat eiser in deze periode recht had op studiefinanciering op grond van de Wet studiefinanciering (Wsf) 2000 in de vorm van een rentedragende lening.

4.2 De rechtbank stelt voorop dat het bestreden besluit is gebaseerd op artikel 15 van de PW. Hierin is bepaald dat geen recht op bijstand bestaat voor zover een beroep kan worden gedaan op een voorliggende voorziening die, gezien haar aard en doel, wordt geacht voor de belanghebbende toereikend en passend te zijn.

4.3 De rechtbank overweegt dat studiefinanciering op grond van de Wsf 2000 is aan te merken als een voorliggende voorziening, die gezien haar aard en doel, wordt geacht voor eiser toereikend en passend te zijn. [...] Omdat eiser in de periode in geding recht had op studiefinanciering, stelt verweerder zich terecht op het standpunt dat eiser geen recht heeft op een uitkering voor levensonderhoud op grond van de Tozo 1-regeling.

4.4 Eiser voert voorts aan dat verweerder ten onrechte verwijst naar jurisprudentie die betrekking heeft op de PW, omdat de Tozo 1-regeling afwijkt van de PW als het gaat om de vrij te laten middelen.

4.5 De rechtbank stelt vast dat de Tozo is gebaseerd op artikel 78f van de PW. Op grond van dit artikel kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot de verlening van bijstand en bijstand ter voorziening in de behoefte aan bedrijfskapitaal. De Tozo 1-regeling heeft als onderdeel van de PW in overwegende mate hetzelfde karakter, met dien verstande dat het specifiek gericht is op zelfstandigen, die vanwege de gevolgen van de coronacrisis in de financiële problemen zijn geraakt. Om uitvoeringstechnische redenen is de keuze gemaakt om op sommige punten af te wijken van de kaders van de PW. Van een afwijking van artikel 15, eerste lid, van de PW is echter geen sprake. Dit artikel is dan ook onverkort van toepassing.

4.6 Ook de stelling van eiser dat sprake is van een onredelijk onderscheid tussen ondernemers en student-ondernemers faalt. Anders dan eiser, is de rechtbank van oordeel dat de Tozo 1-uitkering niet is bedoeld om inkomensverlies van alle ondernemers te compenseren, maar om zelfstandigen in een inkomen tot het sociaal minimum te voorzien. Zelfstandigen die inkomensverlies als gevolg van de coronacrisis hebben, maar aanspraak kunnen maken op een passende en toereikende voorliggende voorziening, komen daarom niet voor een Tozo 1-uitkering in aanmerking.

4.7 Tot slot is ter zitting aangevoerd dat de rechtbank ingrijpend moet toetsen, omdat de Tozo 1-regeling een algemeen verbindend voorschrift is. Voor zover eiser hiermee de rechtbank verzoekt de regeling exceptief te toetsen, ziet de rechtbank geen aanleiding de regelgeving, waar het bestreden besluit op gebaseerd is, in strijd te achten met hoger recht of algemene rechtsbeginselen. [...]

5 De rechtbank verklaart het beroep ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2021:5575](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 910

ABRS, 03-11-2021, 202100314/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder b, 2 lid 1, 3, 7 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. BESTUURLIJKE AANGELEGENHEID. Verzoek om openbaarmaking documenten die betrekking hebben op de toepassing van artikel 13b van de Opiumwet in het jaar 2016, waaronder bezwaarschriften tegen op grond van dat artikel genomen besluiten. Eén van die bezwaarschriften was ingediend door [appellant]. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het bezwaarschrift dat in deze procedure is opgevraagd door de journalist betrekking heeft op een bestuurlijke aangelegenheid.

[...] 1. Een journalist heeft de burgemeester op grond van de Wob verzocht documenten openbaar te maken die betrekking hebben op de toepassing van artikel 13b van de Opiumwet in het jaar 2016, waaronder bezwaarschriften tegen op grond van dat artikel genomen besluiten. Eén van die bezwaarschriften was ingediend door [appellant].

2. Bij het besluit van 9 maart 2018 heeft de burgemeester besloten tot gedeeltelijke openbaarmaking van het bezwaarschrift. De in het bezwaarschrift vermelde (bijzondere) persoonsgegevens en/of politiegegevens heeft hij niet openbaar gemaakt.

[appellant] is het niet eens met dat besluit, heeft bezwaar gemaakt en een verzoek om voorlopige voorziening bij de rechtbank ingediend. Volgens hem heeft zijn bezwaarschrift geen betrekking op een bestuurlijke aangelegenheid. [...]

[...] 6.2. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het bezwaarschrift dat in deze procedure is opgevraagd door de journalist betrekking heeft op een bestuurlijke aangelegenheid. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2431](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB 2021, 911

MK ABRS, 03-11-2021, 201908028/1/A3

burgemeester van Maastricht.

EVRM 11 lid 1

Grondwet 9

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5

WET OPENBARE MANIFESTATIES. BEPERKINGEN EN VOORSCHRIFTEN. De inzet van verkeersregelaars kan dienstig zijn aan het belang van het verkeer, zoals genoemd in artikel 2 van de Wom. Het verzekeren van de veiligheid van de weg en het beschermen van weggebruikers en passagiers als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder a en b, van de Wegenverkeerswet is evenwel een overheidstaak. Uitgangspunt is dan ook dat de overheid verantwoordelijk is voor het vervullen van die taak en ook de kosten, die daarmee zijn gemoeid, voor haar rekening neemt. Dat betekent echter niet dat deze verantwoordelijkheid nooit geheel of gedeeltelijk bij derden, zoals de organisator van een demonstratie, kan rusten. De burgemeester zal dan wel moeten motiveren waarom hij zijn overheidstaak niet kan uitvoeren en waarom de verantwoordelijkheid voor de inzet en kosten voor het uitvoeren van deze (overheids)taak bij de organisator worden gelegd.

[...] 2. [...] De burgemeester heeft, onder meer en voor zover in hoger beroep nog van belang, op grond van artikel 5, eerste lid, in samenhang gelezen met artikel 2 van de Wom, in het belang van het verkeer aan de demonstraties het voorschrift verbonden dat de organisator van de demonstraties op eigen kosten ervoor moet zorgen dat twee gecertificeerde verkeersregelaars als bedoeld in artikel 1 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (hierna: het RVV 1990) de demonstraties begeleiden.

[...] 5.3. Zoals hiervoor is overwogen, strekt de Wom onder meer tot het stellen van regels als bedoeld in artikel 9, tweede lid, van de Gw. Uit artikel 5, eerste lid, van de Wom volgt dat de burgemeester alleen beperkingen en voorschriften aan een demonstratie kan stellen als een van de in artikel 2 van de Wom vermelde belangen dat vordert. Gelet op de tekst van artikel 5, eerste lid, in samenhang gelezen met artikel 2, komt aan de burgemeester zekere beoordelingsruimte toe en is het aan hem om aan de hand van de lokale omstandigheden een inschatting te maken of, en zo ja, welke beperkingen en voorschriften aan een demonstratie moeten worden gesteld ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer of ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden. Zie ook de uitspraak van de Afdeling van 20 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1569](https://ecli.nl/RVS:2015:1569), waaruit volgt dat beperkingen en voorschriften dienstig moeten zijn aan de in artikel 2 van de Wom vermelde belangen. De rechter moet vervolgens beoordelen of de burgemeester terecht bepaalde beperkingen en voorschriften aan een demonstratie heeft gesteld.

6. Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, heeft de inzet van gecertificeerde verkeersregelaars bij een demonstratie op zichzelf als doel het verkeer rondom een demonstratie te begeleiden en daarmee de veiligheid van de deelnemers aan de demonstratie en van de overige verkeersdeelnemers te waarborgen. Weggebruikers zijn, gelet op artikel 82, eerste lid, a, van het RVV 1990 verplicht om de aanwijzingen van gecertificeerde verkeersregelaars op te volgen. De inzet van verkeersregelaars kan dan ook, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, dienstig zijn aan het belang van het verkeer, zoals genoemd in artikel 2 van de Wom. Dergelijke omstandigheden zijn bijvoorbeeld gelegen in het aantal deelnemers aan de demonstratie, de route of plaats van de demonstratie, de verkeerssituatie ter plaatse, de periode waarin of het tijdstip waarop de demonstratie wordt gehouden en de mate waarin de demonstratie het verkeer zal verstoren. Daarnaast kan de inzet van gecertificeerde verkeersregelaars ertoe leiden dat de route van een

betoging niet hoeft te worden gewijzigd of de demonstratie op een ander dan het gewenste tijdstip moet plaatsvinden.

6.1. Het verzekeren van de veiligheid van de weg en het beschermen van weggebruikers en passagiers als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder a en b, van de Wegenverkeerswet is evenwel een overheidstaak. Uitgangspunt is dan ook dat de overheid verantwoordelijk is voor het vervullen van die taak en ook de kosten, die daarmee zijn gemoeid, voor haar rekening neemt. Voor dit oordeel vindt de Afdeling steun in de derde editie van de richtlijnen over de vrijheid om vreedzaam te betogen van de Europese Commissie voor Democratie door Recht van de Raad van Europa en de 'Office for Democratic Institutions and Human Rights' van de OVSE van 15 juli 2010. Deze editie vervangt de tweede waarop Amnesty International heeft gewezen. In de derde editie staat:

"89. No financial charges should be levied on assembly organizers.

Given the state's duty to facilitate assemblies, and its general public order mandate, the authorities may not levy charges on assembly organizers for providing relevant services, including adequate and appropriate policing, medical services or health and safety provisions, such as street cleaning. Nor may it make facilitation of an assembly contingent on the payment of such charges. Imposing charges on assembly organizers may constitute a disproportionate prior restraint and may dissuade people from holding assemblies."

Dat betekent echter niet dat deze verantwoordelijkheid nooit geheel of gedeeltelijk bij derden, zoals de organisator van een demonstratie, kan rusten. Denkbaar is bijvoorbeeld een samenloop van activiteiten waardoor een zodanig groot beroep wordt gedaan op de capaciteit die nodig is om deze overheidstaak te vervullen dat door bestuurlijke overmacht de betoging niet door kan gaan of niet op de gewenste locatie of het gewenste tijdstip kan plaatsvinden. Dit is mogelijk een zwaarderwegender beperking van het recht van betoging voor de organisator dan het opleggen van een voorschrift om de verantwoordelijkheid te dragen voor de inzet en kosten van verkeersregelaars. De burgemeester zal dan wel moeten motiveren waarom hij zijn overheidstaak niet kan uitvoeren en waarom de verantwoordelijkheid voor de inzet en kosten voor het uitvoeren van deze (overheids)taak bij de organisator worden gelegd. Onderdeel van deze route is dat de burgemeester vooraf met de organisator overlegt en hem de redenen en de gevolgen van het niet of niet op de gewenste manier kunnen laten doorgaan van de betoging voorlegt en eventuele alternatieven, voor het verplaatsen of verbieden van de betoging wegens bestuurlijke overmacht voorlegt, voordat hij daarover een standpunt inneemt.

6.2. De burgemeester heeft in dit geval toegelicht dat de route van de demonstraties door de binnenstad en het centrum van Maastricht voerde en dat deze route deels bestaat uit tweerichtingsverkeer en deels uit éénrichtingsverkeer, waarbij tegen de richting van het verkeer in zou worden gelopen. Bovendien is een aantal van de straten waarlangs de route zou voeren, niet alleen zeer nauw, maar kent ook busverkeer. Gelet op het aantal deelnemers aan de demonstraties, te weten enkele honderden, was het op voorhand duidelijk dat het niet mogelijk was om alle deelnemers over de (soms smalle) stoep te laten lopen en zouden zij dus deels over de rijweg moeten lopen. Daarnaast vonden de demonstraties plaats in de maanden november en december. In deze tijd is er veel winkelend publiek in het centrum en vinden er meerdere evenementen plaats. Tijdens de demonstratie op 10 december 2017 vond bijvoorbeeld een evenement plaats op het Vrijthof, waar de route van de demonstratie langs zou voeren. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester hiermee nog niet gemotiveerd waarom hij in deze gevallen zelf de veiligheid van het verkeer en het beschermen van weggebruikers, waaronder de deelnemers aan de demonstraties, en passagiers niet kon verzekeren. Zo heeft hij niet aangevoerd dat hij op de door de

organisator gewenste tijdstippen niet kon beschikken over de benodigde capaciteit aan mankracht om het verkeer in goede banen te leiden. Evenmin heeft hij toegelicht waarom er geen of onvoldoende financiële middelen waren voor het inhuren van verkeersregelaars om de uitvoering van deze overheidstaak te vervullen. De burgemeester heeft daarmee ook niet toegelicht en gerechtvaardigd waarom hij het geraden achtte die taak, inclusief de daarmee samenhangende kosten, in deze gevallen neer te leggen bij Amnesty International. Verder blijkt uit de stukken niet dat de burgemeester overleg heeft gevoerd met Amnesty International over de redenen voor en de mogelijke gevolgen van het niet kunnen uitvoeren van zijn taak, noch over eventuele alternatieve mogelijkheden, waaronder de optie om externe verkeersregelaars in te schakelen. Zodoende zijn de besluiten onvoldoende zorgvuldig voorbereid en is onvoldoende kenbaar gemotiveerd dat de beperkingen en voorschriften aan de demonstratie van 19 november 2017 en 10 december geen inbreuken opleveren van het recht op betoging.

De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de burgemeester Amnesty International ertoe heeft kunnen verplichten om voor eigen kosten twee gecertificeerde verkeersregelaars in te zetten tijdens de demonstraties op 19 november 2017 en 10 december 2017. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2437](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2021, 912

ABRS, 03-11-2021, 202004597/1/A2

Raad voor rechtsbijstand kantoor Arnhem (lees: het bestuur van de raad voor rechtsbijstand; hierna: de raad).

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 24, 25

RECHTSBIJSTAND. REIS- EN VERLETKOSTEN. Uit de letterlijke bewoordingen van artikel 24, tweede lid en artikel 25, tweede lid van het Bvr volgt thans (zonder meer) dat reis- en verletkosten, gemaakt door een rechtsbijstandverlener ten behoeve van het op basis van een toevoeging verlenen van rechtsbijstand in een asielzaak (ook in beroep) voor vergoeding in aanmerking komen.

[...] Bij besluit van 8 april 2019 heeft de raad, voor zover thans van belang, een aanvraag van [appellante] om vergoeding van de door haar op basis van een toevoeging bestede reistijd aan en gemaakte reiskosten voor het bezoeken van een rechtzoekende, afgewezen.

[...] 4. De Afdeling stelt voorop dat [appellante] [cliënt] niet bezocht heeft voor het bijwonen van een zitting, bedoeld in het eerste lid van artikel 7 en het eerste lid van artikel 18 van het Bvr, of een verhoor, als bedoeld in artikel 18 van het Bvr. Evenmin is tussen de partijen in geschil dat de vrijheid van [cliënt] niet ontnomen of beperkt was. Gelet hierop, was de raad dan ook niet gehouden om de aanvraag van 9 maart 2019, voor zover daarin is verzocht om vergoeding van reis- en verletkosten voor afgelegde bezoeken aan een AZC, in te willigen op grond van de artikelen 24, eerste lid en 25, eerste lid van het Bvr.

Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat de raad de hiervoor beschreven aanvraag van 9 maart 2019 wel in had moeten willigen op grond van de artikelen 24, tweede lid en 25, tweede lid van het Bvr. Hoewel de raad terecht heeft gewezen op de omstandigheid dat deze leden van beide artikelen oorspronkelijk een beperktere betekenis hadden, in die zin dat de door een

rechtsbijstandverlener gemaakte reis- en verletkosten ten behoeve van het verlenen van bijstand in een asielzaak in de beroepsfase niet vergoed konden worden, zijn artikel 24, tweede lid en artikel 25, tweede lid van het Bvr diverse keren gewijzigd. Uit de letterlijke bewoordingen volgt thans (zonder meer) dat reis- en verletkosten, gemaakt door een rechtsbijstandverlener ten behoeve van het op basis van een toevoeging verlenen van rechtsbijstand in een asielzaak (ook in beroep) voor vergoeding in aanmerking komen. Gelet hierop en gelet op de omstandigheid dat de doelmatigheid van de aan [cliënt] afgelegde bezoeken door de raad niet wordt betwist en de partijen het erover eens zijn dat de artikelen 24, tweede lid en 25, tweede lid van het Bvr niet vereisen dat de rechtsbijstandverlener voorafgaand aan ieder bezoek aan de raad toestemming daarvoor vraagt, had de raad de hiervoor beschreven aanvraag van 9 maart 2019, op grond van de artikelen 24, tweede lid en 25, tweede lid van het Bvr, moeten inwilligen. Dit betekent dat het betoog van [appellante] slaagt. De aangevallen uitspraak komt daarom in aanmerking voor vernietiging. Hieruit volgt dat de Afdeling niet (meer) aan een beoordeling van het beroep op het gelijkheidsbeginsel toekomt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2427](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 913

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 01-11-2021 (publ. 03-11-2021), AWB 21/3740
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 22 lid 2 a

REGULIER. Verweerder heeft eisers verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd na meer dan 40 jaar verblijf ingetrokken op de grond dat eiser zijn hoofdverblijf heeft verplaatst naar het buitenland. Eiser verbleef namelijk van 2005 tot 2017 in detentie in Griekenland. In 2014 is het beleid over detentie in het buitenland gewijzigd, in die zin dat dat vanaf dat jaar geldt als 'verplaatsing van het hoofdverblijf' en daarmee een grondslag biedt voor de intrekking van een verblijfsvergunning. De rechtbank is van oordeel dat het rechtszekerheidsbeginsel zich in het geval van eiser tegen deze wijziging in zijn nadeel verzet. Het materiële rechtszekerheidsbeginsel houdt niet alleen in dat het geldende recht moet worden toegepast, maar ook dat aan belastende regelgeving en de daarop gebaseerde besluiten geen terugwerkende kracht mag worden toegekend. Hoewel in het geval van eiser geen sprake is van een wijziging met terugwerkende kracht, is de facto voor eiser wel sprake van een beleidsregel die achteraf ten nadele van hem is gewijzigd. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat eiser ver voor het ingaan van de WBV 2014/23 al in detentie verbleef en op geen enkele wijze heeft kunnen voorzien dat zijn strafrechtelijke gedragingen in Griekenland dusdanige gevolgen zou hebben voor zijn verblijfsrecht in Nederland. Voor de wijziging van het WBV 2014/23 is geen overgangsregeling opgenomen voor personen die reeds in detentie in het buitenland verbleven. Niet in geschil is dat eiser ten tijde van de wijziging ook nog enkele jaren detentie uit moest zitten en daarom niet kon voorkomen dat de wijziging van het

beleid in zijn nadeel zou gaan werken. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit wordt vernietigd wegens strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:11897](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2021, 914

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 28-10-2021 (publ. 03-11-2021), AWB 21/1661

Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

AVG

Reba 2008

OPVANG. Eigen bijdrage kosten COa-opvang. De IND heeft een dwangsombeschikking van eiser doorgestuurd naar verweerder. De rechtbank is van oordeel dat dit niet in strijd is met de AVG. Ook kunnen de uitgekeerde dwangsommen naar het oordeel van de rechtbank niet worden aangemerkt als een immateriële schadevergoeding. Het beroep is ongegrond.

3. Eiser voert aan dat de dwangsombeschikking, gelet op zijn privacy en de toepasselijke bepalingen van de AVG, niet naar verweerder doorgestuurd had mogen worden. [...]

3.2. De rechtbank overweegt allereerst dat de AVG in zijn algemeenheid niet de uitwisseling van persoonsgegevens verbiedt, voor zover dit noodzakelijk is ter uitvoering van een wettelijke taak.

3.3. Ingevolge artikel 107, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw bevat de vreemdelingenadministratie onder meer de categorie 'andere gegevens', waaronder persoonsgegevens, die van belang zijn voor de uitvoering van de Vw en de Rijkswet op het Nederlanderschap. Dat het delen van deze gegevens is toegestaan volgt ook uit het convenant van 11 november 2020 dat is gesloten tussen verweerder en de IND en dat zich in het dossier bevindt.

3.4. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat uit de Memorie van Toelichting bij de Vw van 16 september 2009 (Kamerstukken II 2008-2009, 32052, nr. 3, p. 96) volgt dat er -in en buiten de vreemdelingenketen - andere instanties zijn die informatie nodig hebben van de IND om hun wettelijke taken goed te kunnen uitvoeren. Daarbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen en gemeenten.

3.5. Op basis van het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat de IND de informatie over uitgekeerde dwangsommen aan eiser heeft mogen doorsturen naar verweerder, ter uitvoering van diens wettelijke taak zoals beschreven in artikel 3 van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers en de uitvoeringsregelingen Rva 2005 en Reba 2008. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het delen van die informatie in strijd is met de AVG. Daarbij merkt de rechtbank op dat eiser deze beroepsgrond niet heeft onderbouwd door naar een specifiek artikel uit de AVG te verwijzen.

3.6. Daarnaast overweegt de rechtbank dat uit het op 23 september 2019 gevoerde rechten-en-plichten-gesprek volgt dat aan eiser is meegedeeld dat hij een eigen informatieplicht heeft om de ontvangst van de uitgekeerde dwangsommen te melden aan verweerder. Eiser is er tijdens het gesprek immers op gewezen dat een veranderende financiële situatie direct gemeld moet worden bij verweerder. Eiser heeft dit echter nagelaten. Ook hierom leidt het door eiser aangevoerde niet tot het oordeel dat het bestreden besluit in zoverre onrechtmatig zou zijn.

4. Eiser voert vervolgens aan dat de uitgekeerde dwangsommen naar hun aard als een immateriële schadevergoeding moeten worden aangemerkt en dus dat deze niet tot het vermogen van eiser mogen worden gerekend. [...]

4.2. De rechtbank overweegt dat verweerder heeft verwezen naar een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 7 mei 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:1429](#)), waaruit volgt dat een dwangsom als bedoeld in artikel 4:17 van de Awb uitsluitend als doel heeft om het bestuursorgaan te prikkelen tijdig te beslissen, en daarom niet kan worden aangemerkt als of gelijkgesteld worden met een schadevergoeding. Een toegekende dwangsom staat niet in de weg aan vergoeding van geleden materiële en/of immateriële schade als gevolg van trage besluitvorming door het bestuursorgaan. Verder overweegt de rechtbank dat ook de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in een uitspraak van 8 juli 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1560](#)) heeft benadrukt dat een dwangsom niet in de plaats komt van schadevergoeding. Daarbij is verwezen naar Kamerstukken II 2005/06, 29 934 en 30 435, nr. 19, blz. 2 en 10, waaruit onder meer volgt dat de dwangsom primair het karakter heeft van een financiële prikkel voor het bestuursorgaan, terwijl schadevergoeding bedoeld is als genoegdoening voor de betrokkene.

4.3. Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de aan eiser uitgekeerde dwangsommen moeten worden opgevat als een immateriële schadevergoeding. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2021:4635](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 915

MK ABRS, 01-11-2021, 202005855/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 13 lid 2

VWEU 21

REGULIER. In dit geval bestonden er voor de staatssecretaris aanknopingspunten om te onderzoeken of de vreemdeling na de verbreking van haar relatie rechten kon ontlenen aan het Unierecht. Daarbij maakt het geen verschil dat zij pas in beroep heeft gewezen op artikel 21 van het VWEU, een aantal bepalingen van de Verblijfsrichtlijn en het arrest van het Hof van 14 november 2017, Lounes, [ECLI:EU:C:2017:862](#). De staatssecretaris heeft in zijn verweerschrift in beroep niet betoogd dat op voorhand al duidelijk is dat de vreemdeling geen geslaagd beroep op het Unierecht kan doen.

1. [...] De vreemdeling is het er mee eens dat zij niet langer recht heeft op een verblijfsvergunning voor verblijf bij haar ex-partner, maar heeft de staatssecretaris gevraagd het doel van die verblijfsvergunning te wijzigen in 'niet-tijdelijke humanitaire gronden'. Dat heeft de staatssecretaris geweigerd. Hij heeft daarbij niet beoordeeld of de vreemdeling rechten kon ontlenen aan het Unierecht. Deze uitspraak gaat over de vraag of hij dat wel had moeten doen. [...]

2.1. In de uitspraak van 22 april 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM3047](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat het in beginsel aan de staatssecretaris is om naar aanleiding van de door een vreemdeling bij de aanvraag en in bezwaar verstrekte gegevens te beoordelen welke wet- en regelgeving op die vreemdeling van toepassing is, ook als die daar zelf nog geen beroep op heeft gedaan.

In de uitspraak van 4 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3807](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat de staatssecretaris bij een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van een burger van een derde land niet altijd kan volstaan met alleen de beoordeling of die vreemdeling voldoet aan de vereisten voor verlening van die verblijfsvergunning. Als de door een vreemdeling bij de aanvraag verstrekte informatie daartoe aanleiding geeft, moet de staatssecretaris ook steeds onderzoeken of de vreemdeling een Unierechtelijk verblijfsrecht heeft. Als dat zo is, moet de staatssecretaris een document als bedoeld in artikel 9 van de Vw 2000 afgeven.

2.2. Uit deze uitspraken volgt dat de staatssecretaris verplicht is om te onderzoeken of een vreemdeling rechten kan ontlenen aan het Unierecht, als hem bij de aanvraag of in bezwaar informatie bekend is die daartoe aanleiding kan geven.

In dit geval was bij de staatssecretaris bekend dat de ex-partner van de vreemdeling zowel de Nederlandse als de Italiaanse nationaliteit heeft, dat de relatie tussen hem en de vreemdeling ruim drie jaar heeft geduurd en dat de vreemdeling op basis van die relatie rechtmatig verblijf had. Deze gegevens kunnen relevant zijn voor het verkrijgen of behouden van rechten op basis van de Verblijfsrichtlijn, al dan niet analoog toegepast, ook na het verbreken van een relatie. Dat volgt bijvoorbeeld uit artikel 13, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 10 september 2019, Chenchooliah, [ECLI:EU:C:2019:693](#).

Daarom bestonden er voor de staatssecretaris in dit geval aanknopingspunten om te onderzoeken of de vreemdeling na de verbreking van haar relatie rechten kon ontlenen aan het Unierecht. Daarbij maakt het geen verschil dat zij pas in beroep heeft gewezen op artikel 21 van het VWEU, een aantal bepalingen van de Verblijfsrichtlijn en het arrest van het Hof van 14 november 2017, Lounes, [ECLI:EU:C:2017:862](#). De staatssecretaris heeft in zijn verweerschrift in beroep niet betoogd dat op voorhand al duidelijk is dat de vreemdeling geen geslaagd beroep op het Unierecht kan doen. De rechtbank heeft dus ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris bij zijn besluitvorming niet verplicht was om te beoordelen of de vreemdeling rechten aan het Unierecht kan ontlenen. Zij heeft ook ten onrechte bij dat oordeel betrokken dat de vreemdeling bij haar aanvraag werd bijgestaan door een advocaat (vergelijk de uitspraak van 22 februari 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BC5889](#)).
[ECLI:NL:RVS:2021:2413](#)

[Naar inhoudsopgave](#)